

fredede Skovanlæg, der ere anlagte paa simple Jorder, Skattefrihed til Staten og Amtscommunen, finde vi aldeles rigtigt, idet vi endog-
 saa formene, at en saadan Skattefrihed bør udstrækkes til Jorder, der ved en foretagen Matriculering maatte sættes til Taxt 6 eller derunder; derimod finde vi det betænkelig at indrømme slige Anlæg Skattefrihed til Sognecommunen og kunne snarere ønske, at Skove, der for Tiden ere afgiftsfrie, som f. Ex. Stats-skovene, blive skiltsatte og medtagne ved Skattebidrag til Sognecommunen. De Afsløningssummer, der maatte blive betalte for Rettighed til at afløse Fredskovforpligtelsen, samt de Bøder, der maatte falde i Anledning af Overtrædelser af Skovlovene, bør efter vor Formening samles i en, paa Finantsloven særlig opført Fond, der bestyres af Indenrigsministeriet og anvendes til Skovculturens Fremme. Vi tænke herved nærmest paa en deelviis Beplantning af de store Landstrækninger, der henhellige aldeles øde i Sylland, og hvoraf en bethdelig Deel ganske vist vil være skiftet til Skovplantning. Dette udelukker imidlertid ikke, at denne Fonds Midler ogsaa kunde anvendes paa Derne, hvor der ganske vist, om end undtagelsesviis, findes daarlige Strækninger, navnlig langs Strandkanten eller paa Vallfestrøg, der ikke ere synderlig skiftede til Agerbrug. Af denne Fond kunde endvidere Selskaber eller Privatmænd, der ville befatte sig med et for Staten saa almeennyttigt Foretagende som det, at foretage større Skovanlæg paa uculiverede Jorder, tildeles en passende Understøttelse.

Idet vi, som antydet, gaae ud fra, at Fredskovene betingelsesviis bør kunne ryddes, ansee vi det for uforuødent længere at opretholde den Eierne af Bondejord i Lovgivningen hjemlede Ret til at indbrage saadan Jord under Fredskovforpligtelse. Vi foreslaae derfor denne Ret ophævet for al saadan Jord, som egner sig til Agerbrug.

Undertegnede N. Jensen, der har deltaget i at stille de nysomtalte Forslag, kan i det Væsentlige tiltræde de Betragtninger, der have ledet de andre Forslagsstillere, men maa dog udtrykkelig undtage det Hensyn, som er

tillagt Skovens climatistiske Betydning, forsaavidt dette Hensyn strækker sig udover Ræ-Birkningen overfor andre Skove.

Et Mindretal (Frederiksen og Rosenørn) kan ikke tiltræde de imod Skovwangenens Ophævelse anførte Grunde. Hvad de oeconomiske Betæneligheder angaaer, er det os ganske vist bekjendt, at Frygten for Stigen i Prisen paa Brænde og Gavnved deles af en ikke ringe Deel af Befolkningen; men vi troe ikke, at denne Frygt er begrundet. Selv om nogen Forandring skulde finde Sted med Hensyn til de Arealers Udstrækning, der i Dieblifket indtages af Skov, antage vi ikke, at det vilde have nogen uheldig Indflydelse paa Træets Priis. Hvor Tilførsel allerede nu er nødvendig fra længere fraliggende Steder — og det er paa mange Steder Tilfældet med Gavntræ, paa ikke saa Steder ogsaa med Brændved — vil Prisen ikke i nogen mærkelig Grad kunne forandres. Hvor Prisen nu er usædvanlig lav, vil den ganske vist i nogle Tilfælde kunne tænkes at ville stige. Men naar man har meent, at den hele større Fordeel, der under større Frihed kan indvindes af en Deel Skoveiere, kun vilde opveie Forbrugernes Tab — som man har udtrykt sig, „kun vilde gaae fra Brændeløbernes Kommer over i Skoveiernes“ —, saa er dette stridende mod de almindelige oeconomiske Grundsatninger, som de i den nyere Tid have gjort sig gjældende paa saa mange andre Omraader, blandt Andet med Hensyn til Frihandelen, og ifølge hvilke det for Almeenheten fordeelagtigste Resultat i saadanne Forhold bedst tilveiebringes, naar man tillader Befolkningen at anvende de frembringende Kræfter saaledes, som det bedst betaler sig for de Enkelte. Alle de forskjellige Interesser komme i Almindelighed bedst tilorde igjennem Priserne, bestemte af den frie Concurrence. At denne almindelige Grundsatning ogsaa gjør sig gjældende i dette Forhold, synes indlysende, idet det blandt Andet vistnok er uimodsigeligt, at det ogsaa for Almeenheten maa være fordeelagtigere at anvende Jord og Capital til Agerbrug fremfor til Skovdrift,